

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Endavant

REDACCIO :

Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S -et-O).

ADMINISTRACIO :

M. MIQUEL

26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

EL COST DE LA VIDA AUGMENTA CADA DIA

Franco i la C.N.S., tement el descontent obrer han concedit l'almoïna de 60 pessetes diàries.

Però el salari mínim vital, per una família de treballadors és almenys de 150 pessetes.

L'ALIANÇA SINDICAL DE CATALUNYA lluita per aconseguir aquest salari mínim, l'escala mòbil de salaris, i les llibertats sindicals i democràtiques.

L'Aliança Sindical — U.G.T., C.N.T., S.O.C.C. — sou vosaltres, treballadors de Catalunya ! Organitzeu-vos a cada fàbrica, prepareu la lluita per un major benestar !

EL DECRET DE 20 SEPTEMBRE 1962 sobre conflictes col·lectius de treball

El curiós decret sobre formalització, conciliació i arbitratge de conflictes col·lectius demostra clarament com un govern feixista es troba en situació incòmoda i incoherent quan vol jugar al capitalisme lliberal. Per a ésser conseqüent amb la seva mascarada sindical, el règim hauria de seguir negant l'existència de dues parts en les relacions industrials.

Caldria disciplinar als patrons i prohibir llurs associacions de classe. Caldria insistir en la impossibilitat dels conflictes dins de la estructura de la «Comunidad Nacional Sindicalista». Però llavors vindrien els fets a demostrar que el conflicte laboral no pot ésser eliminat a cops de ploma ni amb declaracions i discursos. La bàsica oposició d'interessos entre els posseïdors dels mitjans de producció i la classe treballadora seguirà existint, mentre no sigui superat el sistema salarial. En realitat, aquests fets ja s'han produït. Malgrat l'article 222 del Codi Penal i la llei d'ordre públic de 30 de Juliol de 1959, les lluites i reivindicacions obreres s'han seguit plantejant en llur forma autèntica, és a dir sota l'aspecte de cessació del treball. Hom pot negar el dret de vaga i fins i tot retirar-lo d'entre els drets constitucionals, per a l'incloure'l dins el Codi penal, però hom no pot evitar que l'heroica classe obrera deixi d'exercitar-lo, com a Astúries, al País Basc, a Catalunya.

En vista de tot això, el govern espanyol ha decidit canviar de tàctica. Com que no és possible eliminar el conflicte laboral, es tracta al menys de canalitzar-lo i d'evitar que s'arribi a produir la fase culminant del conflicte, o sigui, la vaga, única arma que el poble assalariat pot utilitzar per a compensar la seva inferioritat de condicions. I amb aquesta intenció s'ha legislat sobre conciliació, mediació i arbitratge admetent a contra-cor que els conflictes de classe existeixen, però negant que la vaga sia necessària per a resoldre'ls.

Trista posició la d'aquests legisladors que tot i veient quin és el problema, no poden cercar solucions adequades degut a la «incommovable» estructura del règim ! Es un cercle viciós: l'única sortida és permetre la lliure associació dels obrers en sindicats autèntics i l'exercici del dret de vaga, però si el règim permetés això, ja hauria deixat de ser el règim. I fins i tot en moments d'agonia resulta difícil d'acceptar el suïcidi institucional.

El Decret fa una sibil·lina distinció entre conflictes de caràcter econòmic i conflictes de caràcter polític. Els redactors varen oblidar segurament que a Espanya tots els conflictes socials són polítics i que els treballadors no van solament contra una llei injusta o un salari insuficient, sinó que s'oposen al sistema d'una manera global.

Seguint les petjades
d'Acedo Colunga

El Governador de la Provocació?

El nou governador ha fet una entrada de cavall sicilià. El discurs del «Jefe Provincial de Falange», ha recordat, amb millor sintaxi però amb més mala fe els discursos d'Acedo Colunga. Tot hi és: l'anticatalanisme rabios, el recordatori de «la conquesta», l'esperit feixista-militar, i sobretot la voluntat de reviuire constantment la guerra civil, l'esforç per mantenir la guerra civil...

Cal dir que el senyor Ibañez-Freire, antic tinent de cavalleria, anava ben aconseguit. El discurs de Chacón Sacos, director general de Política Interior, va donar el to. Per aquest senyor Catalunya no existeix com a poble, i parla per començar del «supuesto hecho diferencial» que naturalment atribueix als «esclavos de Moscú». De l'esperit imperant al ministeri de Governació n'és un botó de mostra suficient la recomanació feta al nou governador civil: «que no sepa distinguir entre el gobierno civil y la jeftatura provincial de Falange».

Es així. Fraga Iribarne pot parlar de liberalització per enganyar incautes. Tot el poder per Falange; tots els barcelonins tractats com falangistes: «unidad y autoridad». Dels problemes de Barcelona, econòmics, polítics, socials, d'ensenyament, ni un mot. Ibañez-Freire vol ser el governador de «la mano dura». Que es recordi d'Acedo i de l'odi i el menyspreu que els catalans sentirem per ell fins a la tomba!

Els governadors poden ésser-ho tot menys provocadors. Aquesta és la nostra advertència.

NOMES L'ESCALA MOVIL DE SALARIS EVITARA LA CONSTANT DEGRADACIO DEL NIVELL DE VIDA. EXIGIU-LA!

COMENTARIS SENSE CENSURA

ESTADÍSTIQUES ELOQUENTS :

ELS INGRESSOS D'ULLASTRES : TURISME I EMIGRACIÓ OBRERA

El 36 % de la població activa està constituït per els assalariats de la indústria i del sector serveis. L'ur salari mig (incloent el salari social) és de 30.000 pessetes anuals. Si hom té en compte que la diferència entre les províncies més afavorides i les menys desenvolupades és del 75 %, hom dedueix que la xifra és molt més baixa de 30.000 pts. en zones com Huelva, Soria o Lugo. I la diferència és molt més gran encara si es pensa en els 2.000.000 d'assalariats de l'agricultura que no treballen amb regularitat, que cobren sous molts inferiors i no estan equiparats als obrers industrials quant a les assegurances socials.

No és d'estranyar que més de 100.000 treballadors abandonin aquesta trista i dissortada pàtria cada any. Segons el Sr. Ullastres, els ingressos que hom espera obtenir del turisme l'any vinent son de 40.000.000 de \$, mentre que les remeses que calcula rebre dels treballadors espanyols a l'estranger son de 350 milions.

LA JUSTICIA Y EL VICARI

Fa bastant temps, hom va dirigir un escrit al President de l'Audiència de Barcelona, en el qual, en termes respectuosos, se l'advertia sobre repetides vulneracions del dret en els procediments contra detinguts polítics.

El senyor President va lliurar l'escrit a Fiscalia, i s'incoà un sumari contra els signants del document.

El dia 7 de desembre passat, el Jutjat d'Instrucció N° 14 de Barcelona, dictà auto de processament contra quatre dels signants, als quals es considerava promotors de l'escrit. Els senyors Uruela, Mn. Dalmau (rector de Gallifa), Bernades i Sales. Respecte a Mn. Dalmau, cal remarcar que, demanada la previa autorització per al processament exigida per la legislació concordatària, el Vicari General de la Diòcesi de Barcelona, en absència del Bisbe, l'otorgà in mediament. Sense comentaris.

GRAZIE MILLE, ZURLINI

Moltes gràcies, Valerio Zurlini, per la teva lliçó. Tots els que assistim a la projecció de la teva pel·lícula, en ocasió de la Setmana Internacional del Cinema en Color, celebrada a Barcelona, varem agrair el teu gest de valentia i de integritat. Fou particularment significatiu que et neguessis a acceptar la distinció otorgada a la teva obra davant del nou director general de cinematografia. El

Sr. Garcia Escudero és un intel·lectual competent i la seva presència al front de la direcció general ha significat un petit canvi d'orientació. No hi ha dubte de que els organismes oficials tenen ara més bon gust. Els primers premis ja no s'els enduen els films de Joselito i Marisol i les classificacions responen a criteris artístics més rigorosos. Tanmateix, el greu problema de la censura segueix existint i per això la teva protesta, car Zurlini, ens va semblar molt oportuna.

«ENDAVANT» invita a tots els realitzadors cinematogràfics del país a seguir el teu exemple i a adoptar la teva enèrgica actitud quan les seves obres siguin mutilades pel Ministeri responsable de la censura que segueix asfixiant culturalment al nostre poble.

L'INFORME DEL BANC MUNDIAL

Els tecnòcrates del Banc Mundial, després d'ordenar les notes preses durant una llarga sèrie de banquets a Madrid i de visites a organismes oficials, han publicat, finalment, el tant esperat informe sobre l'economia espanyola i les perspectives de desenvolupament.

Els treballadors espanyols, que ja foren les víctimes del Pla d'Estabilització, fan bé d'alarmar-se al sentir parlar d'un altre Pla: el de desenvolupament.

Nosaltres, havent llegit l'informe del Banc Mundial i l'aprovació donada pels poders públics al seu contingut, creiem que tots plegats oblidem que darrera les estadístiques s'amaga la realitat social. Als funcionaris del B.I.R.D. només els interessa que l'Anuari estadístic pugui registrar un creixement econòmic, prescindint dels sacrificis humans que això representa. En matèria de desequilibri regional, per exemple, l'Informe indica la seva preferència per les inversions a les zones on el rendiment seria màxim. Nosaltres, en canvi, amb menys interès per les xifres i més per les persones, som partidaris del desenrotllament ràpid de les zones endarrerides. Volem impedir la perpetuació del dualisme entre regions pobres i regions riques.

En matèria agrícola, els experts només proposen una política de regadius, quan el poble vol i el sentit comú exigeix una profunda reforma agrària.

El desenrotllament econòmic presenta uns problemes socials — ignorats en l'informe — que no poden ésser descurats. D'aquests problemes en pateix la classe treballadora i cal que els oprimits tinguin canals d'expressió i de protesta. El Pla de Desenvolupament ha de contenir decisions com les de prioritat entre consum i inversió que són vitals pel benestar del poble.

Si hi ha d'haver sacrificis i el desenvolupament en requereix forces —, cal que hi hagi, si més no, una igualtat davant del sacrifici. No es tracta sola-

ment d'engradir el tortell, sinó que cal també repartir-lo millor.

BOMBES "H" A ESPANVA

El delegat soviètic a la O.N.U. va acusar al govern franquista d'haver convertit la nostra terra en un dipòsit d'armes atòmiques agressives. Per a seguir mantenint enganyat el nostre poble, el representant del règim va negar que hi hagués armes d'aquesta mena dintre el territori nacional. En fer aquesta declaració, segurament oblidava que llegim la premsa estrangera, i tenim bona memòria. Per això li recordem que el «New York Times» va publicar l'any passat un article sobre el 50 aniversari de l'Aviació espanyola, i el 15 aniversari del Strategic Air Command. Amb aquest doble motiu, hi hagué una celebració conjunta a Torrejón de Ardoz, en el curs de la qual un dignatari americà va agrair als col·legues espanyols llur col·laboració en la defensa del «món lliure». Va dir que el Pentàgon era conscient de la importància de bases com la de Torrejón, on hi havia sempre avions en l'aire amb càrrega atòmica, on les tripulacions — equipades permanentment per al combat — tenen reservats els seients al costat de la porta de les cantines, bases que en cas de conflicte serien el primer blanc de la repressàlia soviètica.

Indiscreció convivial que ens ha permès de saber que hi ha armes atòmiques a Espanya, i que els pobles hispànics estan en perill d'ésser anihilats a causa d'una decisió sobre la qual no han estat consultats.

L'INFORME DE LA COMISSIÓ INTERNACIONAL DE JURISTES

L'informe de la Comissió Internacional de Juristes ha provocat la rabia dels franquistes. Mereix un llarg comentari i procurarem fer-lo en una altra edició. Ara voldríem senyalar l'essencial, per contredir els arguments absurds dinats pels ministres del règim acusant la Comissió de «maniobra contra España».

La Comissió Internacional és una organització reconeguda com entitat consultativa per les Nacions Unides. La seva missió és promoure el principi de l'imperi de la llei. La presideix Vivian Bose, exmagistrat del Tribunal Suprem de l'Índia, i el seu secretari general és Sir Leslie Munro, antic Secretari general de les Nacions Unides. Ha publicat informes sobre Hongria, el Tibet, Angola, Unió Sudafricana, Cuba — i a tot arreu on l'imperi de la llei és constantment violat. Naturalment devia publicar l'informe sobre Espanya. I naturalment, la publicació ha provocat o'la gran irritació dels franquistes. Irritatció, però, que ha estat incapaç de contredir un sol dels arguments de la Comissió.

NOTES INTERNACIONALS

ESTATS-UNIS. — Enguany s'han d'iniciar les negociacions per la renovació dels tractats hispano-americans. No dubtem que els acords seran assolits ràpidament i en una atmosfera de gran cordialitat. Ací no hi cap la discòrdia, ja que els interessos en joc no podem ésser més coincidents. Per al realisme del Pentàgon seria absurd no aprofitar-se d'un aliat docilíssim que no demana res per al seu país, sinó únicament una assegurança de vida per al règim.

Res no ens ve de nou d'un país que només aixeca la bandera de la llibertat quan circumstancialment convé als interessos de les grans companyes petrolíferes, mineres, o als de la United Fruit, Llegeixi's Suez, Iran, Congo, Cuba, Algèria, etc., etc.

U.R.S.S. — La realització del socialisme és només possible amb el respecte màxim a la personalitat humana. Ho hem sostingut sempre. Per això ens causa satisfacció que es reconeixin els errors, per tard que sigui, i que els comunistes s'adonin que personalitats com la de Stalin no han d'imperar mai més.

Cal però repetir que el sistema soviètic, facilitant la concentració del poder en mans d'un sol home — o d'un reduït grup — faciïta també l'aparició, l'ascensió i el domini d'aquestes personalitats. Les noves generacions soviètiques lluiten per arribar a donar un contingut democràtic a unes innegables realitzacions socials: el socialisme serà a aquest preu.

XINA. — Les contradiccions entre la U.R.S.S. i la Xina no ens extranyen. Les hem conegudes, en forme ben distint, durant la nostra guerra. La U.R.S.S. refusa de sacrificar parcel·les del seu propi benestar — i molt menys la pròpia existència — a la causa de la revolució asiàtica. És comprensible. Però també és necessari saber-ho. Els socialistes catalans ens hem d'atenir als nostres propis problemes que són els de Catalunya i els de la gran revolució hispànica.

Dix això, és ben cert que els poders de destrucció de l'edat atòmica han transformat totalment les condicions de l'acció internacional: només els boigs podien avui vorejar tranquil·lament el conflicte universal. Entre Mao i Krhoutchev hi ha molt més que un conflicte de doctrina. Hi ha una profunda divergència d'interessos socials, econòmics, polítics. El moviment obrer europeu, que vol mantenir i reforçar l'ajuda als països sots-desenvolupats, no pot però solidaritzar-se amb posicions «aventureres», que finalment

només farien el joc a la reacció internacional.

PARTITS SOCIALISTES. — Manca una nova dinàmica als partits socialistes d'occident. Alguns d'ells s'han deixat fàcilment arrossegar pel joc de la política neo-capitalista sense veure que els problemes de «l'alliberació de la persona humana» subsisteixen àdhuc en una economia que funciona a ple rendiment.

Excepció en aquest panorama: El Partit Socialista Italià, del camarada Nenni, fautor de la política d'obertura a esquerra que, malgrat les maniobres de la dreta catòlica, obre noves possibilitats a la clas-

se obrera del país germà. El P.S.I. es planteja també, de debò, les perspectives d'una Europa Socialista, les úniques que interessin els treballadors.

VATICA. — S'ha clos la primera etapa del Concili. Un aire renovador ha circulat per les altes esferes de l'Església. Aquest aire però no ha arribat a les jerarquies espanyoles ni al seu valedor Otaviani. I és que els «nostres» bisbes són, abans que tot jerarquies de Franco, car és Franco qui escull els bisbes: l'Església de Roma es limita a triar dels escollits els que després consagrarà com a tals.

TOT CAMINANT

FRANCO I L'HORA D'EUROPA

Per Enric BRUFAU

Mati i tarda ens diuen i repeteixen que Franco per mitjà de reformes d'estructura i mesures de liberalització econòmica s'apropa a «l'hora d'Europa». Aquestes propagandes del dictador no haurien de fer ús de la mentida si diguessin que, fracassada la concepció franquista de l'isolament i de la suficiència, s'ha vist obligat et «tot poderós» a demanar una «gràcia de caritat a l'Europa dels sis.

Vint anys d'hispanidad i d'imperialisme d'opereta, de jou i de fletxes, han bastat a la caverna per a comprendre que s'estaven quedant sense bous ni esvelles. Entre ells han començat a murmurar, a palesar un cert desajuste al sistema i finalment tots plegats — banquers, industrials, hisendats, Església i Exèrcit — han fet entrar a la raó al gal·lec Bañamonde. Es a dir, l'han obligat a fer la demanda d'associació al Mercat comú. Demanda d'associació, no pas d'adhesió, car aquesta els crearia unes obligacions que no podrien complir, per exemple, reduir els aranzels progressivament als productes industrials de l'Europa dels sis, ço que equivaldria a decretar el tancament de la immensa majoria de les fàbriques amb tot el corol·lari de conflictes que reportaria. No; per ara res de competició, procurar vendre les acellanes, les ametlles, el safrà, les taronges, l'oli, etc., etc., perquè així encara menjaran els espanyols i promoure un moviment de renovació industrial i agrícola, capaç d'extraure'ls de la estagnació on els ha menat la ciència i la tècnica econòmica franquista. En el fons, per ells, associació és sinònim d'aprofitament, d'aprofitar-se dels resultats que han obtingut aquests països democràtics d'Eu-

ropa creant i realitzant el Mercat comú.

No és pas que tot d'una ja pugui fer d'abegot. Per ara, estan asseguts al banc del rebedor i esperen, com han de fer cúa i esperar sempre i arreu. És la sort ben merescuda de l'Espanya retrògrada i feixista.

Malauradament tots aquests esgarips del capitalisme espanyol solament intentaran un ratolí. Ni associats ni adherits al Mercat comú europeu no podran resoldre el greu problema que té plantejat Espanya. No és ni amb oportunismes, ni fingint deixar-hi entrar els avenços de la tècnica i de la cooperació mundial, que sortirán d'aquest cul de sac. El mal, car és un mal dolent, únicament pot guarir-se amb dosis massives d'antibiòtics, i Franco hi és de massa i la Falange també. L'Església i l'Exèrcit no han d'ésser anti-Estats dintre de l'Estat, sinó que s'han de posar en el lloc que els pertoca. I el poble, aquest poble que té tants defectes com el que pugui tenir-ne més, però, així mateix tantes virtuts com qualsevol altre i que amb la República ja va donar la prova de la seva capacitat de treball i de civisme, ha de viure en democràcia política i social aleshores si que sense pidolar ni «fer rebedor» el nostre país podrà entrar amb ple dret i tota consideració arreu on hi hagi idees a promoure i defensa, i riqueses a crear i a gaudir.

NOVES DETENCIONS A CATALUNYA. ENTRE ALTRES LA DE P. ARDIACA, DIRIGENT COMUNISTA. CONTRA TOTES LES REPRESSIONS, CONTRA TOTES LES DICTADURES !

LLIBERTAT PELS PRESOS !

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA

BALANÇ PER L'ANY NOU

ELS socialistes catalans que en la guerra mundial de posicions guardem un sector perifèric tan important i estratègic com ho era Stalingrad vint anys enrera, malgrat que no sentim caure els obusos damunt les nostres testes, ens podem prendre el lleure d'esguardar el present i pressentir l'avenir, no pas en sentit profètic, lògic o dogmàtic, sinó en premonició intuïtiva. lluny de l'absolut i categoria i dintre del contingent, fisiològic i eventual que són les normes de la vida. Car per bé que en la guerra mundial de posicions ens correspon el combat en la torre invulnerable que es diu Catalunya, no podem negligir la realitat de que per vocació instintiva i per rectitud mental ens trobem immersos en la lluita universal entre el bé i el mal, com dirien els evangelistes cristians, o entre el progrés humà, humanista, realització del sensori i de l'intel·lecte, i la resistència animal de la massa inadaptable, regressiva, obtusa, que no té altra vitalitat que la de les cristallitzacions estèrils.

Com que en la guerra vulgar, directa, el nostre únic programa possible és l'acció, no cal que ens entretinguem massa a mesurar si ho hem fet bé o malament fins ara, si la nostra tàctica ha estat encertada o no, si ens calen rectificacions de conducta o si adoptant tal o qual estratègia arribaríem més aviat a la suposada victòria. Els soviètics que resistien a la riba dreta del Volga i que sense proposar-s'ho es van trobar confosos amb els alemanys en la lluita cos a cos i per tant protegits contra els bombardeigs per terra i aire, no tenien cap pla previ d'encerclar els alemanys a Stalingrad, copar un cos d'exèrcit i prendre una ofensiva que en un any i mig no havien pogut mai intentar. Però l'obnubilació nazi els va donar la feina feta i dedicant llurs reserves a impedir que arribessin reforços i provisions a Stalingrad ja van veure que es produïa el moment crucial que havia de canviar el curs de la guerra en el front oriental.

Els soviètics que són gent intel·ligent i d'un pragmatisme que supera en molt als americans han tingut el seny i l'encert de no voler repetir a Cuba la lliçó de Stalingrad. Pot dir-se, doncs, que han estat ells i no els americans els que han guanyat la batalla de Cuba en evacuar les posicions preses i els implements de guerra atòmica que hi havien transportat temeràriament com saben fer els militars planificadors i ultra sapients. Vol dir, això, que en aquest 1963 els soviè-

Per M. SERRA I MORET

tics com vint anys enrera poden presentar un balanç positiu que ens autoritza a creure en el triomf final, no del comunisme precisament, sinó de la intel·ligència i del seny.

I si deixem la perifèria occidental i venim cap a Europa ens trobem amb fets similars com en terres de França on l'evolució accelerada per la segona guerra mundial clamava per la liquidació del colonialisme i els polítics de la IV República no podien dominar les resistències interiors reaccionàries i d'un exèrcit preriori disposat a la subversió. La crida de De Gaulle al poder en 1958 va simplificar els problemes i aquest, que no tenia pla ni programa concret, va anar adaptant la seva acció a reforçar les facultats presidencialistes modificant la Constitució i encaminant-se a l'acabament de la guerra d'Algèria i la dissolució de l'Imperi africà, obra finalment aconseguida amb l'èxit que pot esperar-se d'aquestes operacions quirúrgiques transcendents. És, de totes maneres, un triomf positiu que ens cal registrar en aquest any tan ric en esdeveniments històrics decisius.

Com ho és el Concili promogut pel papa Joan XXIII que renou tot el món catòlic romà i per extensió tota la cristianitat i fa perdre al Vaticà aquella posició negativa d'anti-Reforma que l'ha caracteritzat durant quatre centúries com un energumisme formidable. Cal fixar-se que aquest papa Joan XXIII escollit pel sínode cardenalici quatre anys enrera per la seva insignificància com un pont, una interinitat per arribar a una nova situació i orientació ecumèniques de l'Església UNIVERSAL, no podia tenir programa ni ambicions revolucionàries o reformistes perquè ni ell ni ningú no pensava que arribés mai a investir la tiara pontificia. I ha estat ell, l'humil i gairebé inadvertit, el que ha pogut reunir el concili més important de la història del catolicisme en l'etapa social i humana de la ciència, de la civilització i del socialisme.

El que en termes més modestes però igualment positius ha passat amb Thant, el diplomàtic birman desconegut que un any enrera va ésser designat per a cobrir la vacant de Hammarskjöld en la secretaria de les Nacions Unides que avui reuneixen tot el món exceptuant la Xina comunista. Thant ha resultat un seny ordenador tan eficient i equilibrat que finalment ha estat elegit Secretari General definitiu per unanimitat sense canvis d'estructura ni de camp d'acció que avui s'inspira en la democràcia sorgida de la universalitat de la gran institució internacional.

I no és insignificant el ferm progrés que marca el socialisme italià en la via d'orientació esquerrana i socialista de la

coalició governamental centrada en la democràcia cristiana. Itàlia té la sort de tenir bon material i excel·lents dirigents que en el camp polític, social i econòmic han demostrat tenir gran capacitat, sensibilitat i consciència clara del camí a seguir després de la dolorosa i aprofundida experiència feixista. Cosa que s'esdevé a Iugoslàvia i que finalment triomfa de l'aberració staliniana i arribarà al clima de convivència i àdhuc de cooperació entre l'orient i l'occident.

El balanç de l'any, que a nosaltres ens oferi un Nadal fosc i sinistre com els vint i cinc anteriors, és francament positiu per la democràcia, la civilització i la pau. La nostra consistència ideològica se'n sent reforçada i no trobem matèria de rectificació ni d'arrepentiment. Però seguim en la fossa ibèrica sense la mitja llum de l'esperança, sense disposar d'una mica més d'espai per a menar el nostre combat local a millors posicions da lluita per un millor esperit i sensibilitat de part del poble embrutit per la dominació secular i brutalment castigat suara per la barbàrie franquista. Però, si volem analitzar fredament la petita història que vivim, fàcilment trobarem que el resultat ha correspost sempre a la quantitat d'esforç que hem posat a la balança.

Les vagues de la primavera han marcat un punt, petit, però indicador de la tàctica a seguir. Representen la primera reculada del franquisme, el primer símptoma de debilitat i de descomposició del règim encara que hagin estat seguides de les rituals persecucions i càstigs. Està demostrat que Franco recula quan hi ha un entrebanc o una força que no pot dominar simplement. Co que vol dir que si el poble volgués, si el poble es decidís, Franco i el seu règim desapareixerien, malgrat l'exèrcit, la policia, l'Església, els banquers, els latifundistes i tota la ronya que sosté aquest règim subfeudal. ¿N veiem els enegres d'Àngola menar una batalla més difícil i desesperada però que ja comença a fer trontollar la dictadura portuguesa? No és a Munich ni a les portes del Mercat comú on hem d'anar a cercar l'almoïna. És en la unió obrera catalana, activa, expansiva, popular, francament sentada en pla de lluita que hem de trobar la nostra sortida, la nostra arrancada, la contraofensiva que capgirarà el curs de la guerra com els va passar als soviètics a Stalingrad vint anys enrera

LA LLIBERTAT DE CATALUNYA, VOL DIR LA LLIBERTAT Y LA JUSTICIA SOCIAL PER TOTS ELS CATALANS; PELS TREBALLADORS, QUE CREEN LA RIQUESA. EN PRIMER LLOC.

UNA CATALUNYA LLIURE
VOL DIR UNA CATALUNYA
SOCIALISTA, FRATERNAL
AMB TOTS ELS POBLES DE
LA PENÍNSULA.